

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské v právní věci **žalobce: J. J.**, zastoupeného JUDr. Ing. Rudolfem Kutnarem, advokátem se sídlem Na Višňovce 1/1044, Praha 6, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 15. 8. 2012, čj. 4511/12-1100-203501,

t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci s e v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 1. 10. 2012 domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo napadené rozhodnutí Finančního úřadu Praha-západ (dále též „správce daně“) ze dne 16. 2. 2012, čj. 57757/12/060911208120. Tímto rozhodnutím finanční úřad vyměřil žalobci daň silniční za zdaňovací období roku 2011 ve výši 2.400 Kč.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 10. 2012, čj. 5 Af 42/2012-9, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Žalobce předně upozorňuje na to, že podle finančního ředitelství pracovní právní vztahy mezi zaměstnanci a zaměstnavateli upravuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který v § 318 pracovní právní vztahy mezi manžely výslovně zakazuje a že v důsledku toho že poplatníkem daně za vozidlo xx podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o silniční dani“), žalobce v roce 2011 být nemohl, neboť poplatníkem byl pouze provozovatel zapsaný v technickém průkazu, tedy manželka žalobce. Podle žalobce je však pro posouzení, kde je poplatníkem uvedené daně, rozhodující právě zmiňovaný § 4 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dani, podle něhož je poplatníkem daně rovněž zaměstnavatel, pokud vyplácí cestovní náhrady svému zaměstnanci za použití osobního automobilu nebo jeho přípojného vozidla, pokud daňová povinnost nevznikla již provozovateli vozidla. Za zaměstnance se pro účely zákona o silniční dani považuje poplatník s příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 2

zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále též „zákon o daních z příjmů“). Pro účely silniční daně jsou tedy zaměstnanci fyzické osoby, které mají postavení osob pobírajících (bez ohledu zda skutečně pobírají) příjmy ze závislé činnosti nebo funkční požitky, zdaňované podle § 6 zákona o daních z příjmů, který příjmy ze závislé činnosti definuje v § 6 odst. 1 písm. a). Finanční ředitelství se podle žalobce dopouští porušení zákona, pokud ze skutečnosti, že podle § 318 zákoníku práce není pracovněprávní vztah mezi manžely možný, dovozuje, že poplatníkem silniční daně v daném případě je manželka žalobce jako provozovatelka vozidla a neakceptuje, že poplatníkem byl žalobce. Žalobce se v tomto případě řídil pokynem Ministerstva financí č. D-285, v němž se mimo jiné uvádí, že dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti jsou podrobeny nikoliv pouze příjmy plynoucí z pracovněprávních vztahů dle zákoníku práce, ale i příjmy z obdobného poměru, přičemž tento obdobný poměr jakkoliv dále nedefinoval. Z toho žalobce dovozuje, že byl pro účely silniční daně zaměstnavatelem a měl povinnost podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dani přiznat a zaplatit daň za vozidlo xx, jehož provozovatelem je jeho manželka. Ta uvedené vozidlo na pokyn žalobce využívala při podnikatelské činnosti žalobce a jí samé nevznikla u tohoto vozidla daňová povinnost. Žalobce současně dodal, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základním účelem daňového řízení, kterým je úhrada daně silniční za osobní automobil, který byl používán k podnikání žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, resp. obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby. V tomto ohledu soud pouze poznamenává, že v důsledku nabytí účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, se v průběhu řízení žalovaným stalo Odvolací finanční ředitelství, na něž přešla působnost zrušeného Finančního ředitelství v Praze [srov. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Před samotným věcným projednáním žaloby přistoupil Krajský soud v Praze předně k hodnocení, zde je podaná žaloba přípustná a věcně projednatelná.

Jakl především soud ze správního spisu zjistil, a není to ostatně mezi účastníky ani sporné, žalobce podal dne 24. 1. 2012 u správce daně přiznání k dani silniční za kalendářní rok 2011, a to za vozidla registračních značek xx a xx s celkovou výší daně silniční 5.400 Kč. V návaznosti na to správce daně platebním výměrem ze dne 16. 2. 2012, čj. 57757/12/060911208120, vyměřil žalobci daň silniční za uvedené období ve výši 2.400 Kč, a to s odůvodněním, že rozdíl daně vyměřené a tvrzené se liší o výši daně za vozidlo registrační značky xx, které je předmětem daně silniční jiného poplatníka, a nelze ho tedy uvádět v daňovém přiznání žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 3. 2012 odvolání, doplněné dne 3. 7. 2012, které Finanční ředitelství v Praze žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 8. 2012, čj. 4511/12-1100-203501, zamítlo a napadené rozhodnutí finančního úřadu potvrdilo.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. „*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti*“. Jak ve vztahu k výkladu tohoto ustanovení plyne z ustálené judikatury správních soudů [viz zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42 (906/2006 Sb. NSS)], ustanovení „§ 65 odst. 1 s. ř. s. *nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se*

*jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě - negativně projevil v jeho právní sféře.“ Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo. Žalobce proto musí tvrdit, že bylo výrokem rozhodnutí zasaženo do jeho právní sféry (je nerozhodné, zda do práv veřejného charakteru či ryze soukromého, např. vlastnického práva). Samotné přesvědčení žalobce o tom, že nějaký úkon do jeho právní sféry zasahuje, k úspěchu žaloby nepostačuje, jestliže z právních předpisů zjevně tvrzený účinek nelze dovodit. Žalobce současně nemůže úspěšně tvrdit dotčení právní sféry někoho jiného. Právní úprava totiž nezakotvuje komukoliv všeobecné žalobní právo (*actio popularis*).*

V projednávané věci nemá soud pochybnost o tom, že napadené rozhodnutí (resp. rozhodnutí správce daně) žalobci závazně určuje povinnost (zaplatit silniční daň v určité výši). V žalobě sice žalobce namítá nezákonnost tohoto rozhodnutí, avšak v rozporu s citovaným ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s. netvrdí jakékoliv myslitelné negativní dotčení jeho právní sféry, přičemž podle názoru zdejšího soudu nelze takové dotčení ani žádným způsobem dovodit. Za situace, kdy správce daně snížil žalobcem tvrzenou daňovou povinnost s tím, že žalobce není poplatníkem daně za jedno z motorových vozidel, nedotýká se takové rozhodnutí negativně právní sféry žalobce. Představitelné samozřejmě je negativní dotčení právní sféry osoby, které podle názoru správce daně svědčí povinnost být poplatníkem, spor o daňovou povinnost by však v takovém případě musel být předmětem jiného daňového (a následně případně soudního) řízení. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že si je vědom možného významu zaplacené silniční daně pro daň z příjmů. Jak nicméně v tomto ohledu plyne z ustanovení § 24 odst. 2 písm. u) zákona o daních z příjmů, výdajem (nákladem) vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, je „*silniční daň zaplacená jedním z manželů, který je zapsán jako držitel motorového vozidla v technickém průkazu, přičemž vozidlo je používáno pro podnikatelskou a jinou samostatnou výdělečnou činnost druhým z manželů, který jako držitel v technickém průkazu zapsán není*“. Vzhledem k odlišné situaci v dané věci (daň přiznal a hradil manžel, který není jako držitel vozidla zapsán), však ani ve vztahu k tomuto ustanovení nemůže napadené rozhodnutí způsobit negativní dotčení právní sféry žalobce.

Jak plyne z ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud ve správním soudnictví odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Přistoupit k aplikaci tohoto ustanovení lze v případě nedostatku procesní legitimace žalobce či při zcela zjevných nedostatecích legitimace hmotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004-59). Jak přitom plyne z výše uvedené argumentace, dospěl soud v projednávané věci k závěru, že žalobce není k podání žaloby aktivně procesně legitimován, a proto nelze, než žalobu za užití shora citovaného ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

S ohledem na výše uvedené závěry a rozhodnutí soudu se již **ve věci nebude konat jednání nařízené na den 30. 9. 2014.**

Vzhledem k tomu, že návrh byl před zahájením prvního jednání odmítnut, postupoval soud současně podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož soud za těchto okolností vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobci se tedy vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková